

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Unitas, & veritas Dei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

CONCLUSIO I. *DEVS est maxime unus S. D.*
 q. 9. a. 3. & 4. Ratio eisdem est primò. Idem
 formaliter est in DEO principium, quo est DEUS,
 & quo est hic DEUS: ergo DEUS maxime est unus.
 Antec. constat ex dictis: quia esse DEI est natura
 ipsius, & ipse est suum esse. Consequentia proba-
 tur. Per quod aliquid formaliter est immultiplica-
 bile & indivisum, per illud principium est maxime
 unum: sed natura DEI per suum esse, quo constituitur
 natura DEI, etiam constituitur hæc natura immul-
 tiplicabilis: ergo hoc ipso debet esse maxime una.

Ratio petitur secundò ex infinitate divinæ per-
 fectionis, quæ destrueretur per multiplicationem
 Deorum. Nam si darentur plures Dii, differrent ab
 invicem. Vel ergo id, in quo differrent, esset per-
 fectio, vel imperfectio. Si imperfectio, hoc ipso
 non essent infinite perfecti; si perfectio; jam unus
 non haberet omnem perfectionem, quam haberet
 alter; adeoque rursus non essent infinite perfecti.

CONCLUSIO II. *DEVS est summe verus.*
 Ratio est: quia veritas triplici modo potest accipi
 primò quòd sit conformitas dicti ad mentem &
 conceptum dicentis, estque veritas in dicendo:
 Secundò quòd sit conformitas intellectus ad rem
 cognitam, quæ est veritas in cognoscendo: a tertio,
 quòd sit conformitas rei cognite ad intel-
 lectum cognoscentem, & est veritas in essendo.
 Sed omnibus istis modis DEUS est summe verus,
 & quidem primò in dicendo, quia fallere non po-
 test, ut ex instituto probant Theologi in tractatu
 de fide. Secundò etiam in cognoscendo & essendo,
 prout ipse indicat Jo. 14. de se dicens: *ego sum*
via, veritas, & vita: Nam nulla est major conformi-
 tas rei cognite cum intellectu divino, quam sit
 suæmet essentia, seu objecti connaturalissimi; hæc
 quippe est conformitas summa identitatis, cum ut
 ex S. D. supra vidimus, in ipso intellectus & intel-
 lectum, hoc est, essentia cognita, sint idem omni-
 bus modis. Unde etiam est summa conformitas
 sui intellectus partim cum objecto primario &
 connaturalissimo suæmet essentia secundum dicta,
 partim cum objecto secundario creaturatum: si-
 quidem omnium illarum veritas in intellectu di-
 vino ideatur, & ab illa tanquam causa exemplari
 dependet.

perfectiones secundum quid DEUM non denomi-
 nant formaliter propter adjunctam imperfectio-
 nem: neque enim DEUS nisi per metaphoram di-
 citur, Agnus, Leo, &c. ergo ista perfectiones non
 sunt formaliter in DEO.

8. Tertia pars constat: quia DEUS est causa effe-
 ctiva, idealis & finalis omnis creatæ perfectionis:
 quæ velut rivulus ex illo infinito fonte essendi par-
 ticipare dimanat, ut eleganter exprimit D. Aug.
 super ps. 134. dicens: *Omne aliud bonum, alio bo-*
num est, solus verò DEVS est se ipso bonus; bonus
omnium honorum, bonum à quo sunt omnia bona, bo-
num sine quo nihil est bonum, & bonum, quod sine
cæteris bonum est.

9. Quæres primò. Utrum DEUS & creaturæ simul
 sumptæ faciant aliquod complexum saltem extrin-
 secè majus & melius, quam sit DEUS se solo seor-
 sum sumptus?

Respondeo negativè cum S. D. in 1. 2. q. 34.
 a. 3. ad 2. & in hunc sensum D. Augustinus tr. 11.
 in Jo. *Si fueris sub DEO, minor eris, si fueris cum*
DEO, DEVS major non erit: vel ex se ille major;
sed tu sub illo minor. Ratio est primò, quia finitum
 additum infinito non facit majus: sed DEUS est in-
 finitè bonus; omnes creaturæ sunt quid finitum.
 ergo.

Secundò. Cum omnis creatæ perfectio sit imper-
 fectioni permixta, vel deberet facere majus bonum
 per additionem suæ imperfectiois, vel perfectio-
 nis: non imperfectiois, ut patet: non perfectiois,
 quia hæc modo infinite præstantiori præcontine-
 tur in DEO.

Quòd si tamen per ly extrinsecè majus bonum,
 nil aliud intelligas, quam quòd sint plura bona ha-
 bentia perfectionem, sic utique DEUS & creaturæ
 sunt quoad numerum habentium majus bonum,
 quam solus DEUS, qui tamen loquendi modus est
 improprius.

10. Quæres secundò. An DEUS creare possit crea-
 turam optimam seu perfectissimam?

Respondeo negativè: quia deberet creare al-
 terum se: aut enim aliqua perfectio deesset illi
 creaturæ, aut non? si deesset, hoc ipso non esset
 perfectissima; si nulla deesset, foret actus purus,
 adeoque DEUS, & consequenter esset ex suppositio-
 ne creaturæ, & simul ens increatum, quod im-
 plicat.

ARTICULUS II.

De simplicitate DEI.

SUMMARI A.

1. Simplicitatis definitio.	11. Datur in DEO fundamentum distinguendi, non componendi per rationem.
2. Et divisio.	12. An actualis predicatio componat.
3. DEVM esse simplicissimum probat esse à se.	13. Implicat DEVM componere per modum partis.
4. Ratio actus primi.	14. Non implicat componere per modum termini, & formæ totalis.
5. Et infinita perfectio.	15. Quomodo simplicitas sit perfectio simplicitatis simplex.
6. Hinc excluditur compositio physica.	16. Analogicè abstracta non est perfectio.
7. Neque admittitur compositio ex subjecto & accidente.	17. Compositio est perfectio secundum quid.
8. Neque metaphysica.	18. Mysterium SS. Trinitatis non obest simplicitati.
9. Neque logica.	§. I.
10. Attributa junguntur essentia per intellectum, non propriè componuntur.	